

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

5.1. บทสรุป

เนื่องด้วยสื่อมวลชนมีบทบาทและหน้าที่ในการเสนอข่าวสาร เรื่องราว และข้อเท็จจริงให้แก่ประชาชน ซึ่งการกระทำดังกล่าวมีลักษณะเป็นการโฆษณาและบ่อยครั้งที่การเสนอข่าวเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 328 ในความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา จึงทำให้สื่อมวลชนต้องออกมาเรียกร้องให้มีการยกเลิกความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาออกเสีย ซึ่งสื่อมวลชนได้ให้เหตุผลว่า ในขณะนี้ความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาถูกนำมาใช้อย่างไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มีเพื่อคุ้มครองชื่อเสียงเกียรติยศของประชาชน แต่กลับถูกนำมาใช้ในแง่ของการปิดปาก หรือตอรอง อันเนื่องมาจากการทำงานของสื่อมวลชนเปรียบเสมือนเป็นการตรวจสอบการทำงานของภาครัฐหรือเป็นหูเป็นตาแทนประชาชน แต่เมื่อนำเสนอข่าวสารนั้นกลับต้องถูกฟ้องร้อง จึงทำให้สื่อมวลชนไม่สามารถเสนอข่าวสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาในความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาของประเทศไทยพบว่าในความผิดฐานนี้เป็นการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทต่อบุคคลธรรมดาในมาตรา 326 และต่อผู้ตายในมาตรา 327 ซึ่งผู้กระทำความผิดได้เผยแพร่ข้อความที่เป็นการหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาด้วยเอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ แผ่นเสียงหรือสิ่งบันทึกเสียง บันทึกภาพ หรือบันทึกอักษรกระทำการกระจายเสียง หรือการกระจายภาพ หรือกระทำการป่าวประกาศด้วยวิธีอื่น จึงทำให้ข้อความหมิ่นประมาทถูกเผยแพร่ออกไปด้วยความรวดเร็ว ทำให้เกิดความเสียหายเป็นอันมาก จึงทำให้ความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา มีอัตราโทษที่สูงกว่าความผิดฐานหมิ่นประมาทต่อบุคคลธรรมดา และต่อผู้ตาย แต่อย่างไรก็ตาม ในประมวลกฎหมายอาญาก็ได้บัญญัติข้อต่อสู้ได้ในมาตรา 329 และมาตรา 330 ด้วย โดยในมาตรา 329 เป็นการบัญญัติถึงข้อต่อสู้ที่บัญญัติถึงความชอบธรรมที่สื่อมวลชนสามารถที่จะนำเสนอข้อความดังกล่าวได้ โดยจะถือว่าสื่อมวลชนไม่มีความผิดใด ๆ สำหรับมาตรา 330 เป็นการบัญญัติถึงข้อต่อสู้ที่บัญญัติถึงการที่สื่อมวลชนสามารถพิสูจน์ให้ได้ว่าข้อความที่นำเสนอออกไปนั้น เป็นข้อความที่เป็นความจริงที่เป็นประโยชน์สาธารณะ ซึ่งหากสื่อมวลชนสามารถพิสูจน์ได้ถือว่าสื่อมวลชนไม่ต้องรับโทษ

เมื่อศึกษาถึงความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาในต่างประเทศ พบว่าในแต่ละประเทศได้กำหนดให้ความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาเป็นการกระทำความผิดทางอาญา แต่คงมีส่วนน้อยที่ไม่มีการบัญญัติไว้ว่าเป็นความผิดอาญา เช่น ในประเทศสหรัฐอเมริกา 33 มลรัฐที่ไม่มีการบัญญัติความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา คงมีเพียง 17 มลรัฐเท่านั้นที่กำหนดให้ความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาเป็นการกระทำความผิดทางอาญา เหตุที่มลรัฐในสหรัฐอเมริกายกเลิกความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณานั้น เพราะประเทศสหรัฐอเมริกาในแต่ละมลรัฐนั้น ในอดีตจะยังคงให้ความสำคัญในเรื่องข้อความที่เป็นการหมิ่นประมาทนั้นว่าจะต้องเป็นข้อความที่เป็นเท็จจึงจะถือว่ามีความผิดทางอาญา โดยในเรื่องนี้เป็นหลักกฎหมายจากคดี Garrison V. Louisiana เพราะมีแนวความคิดว่าเมื่อเป็นข้อความเท็จเสียแล้ว ก็มิได้ก่อให้เกิดประโยชน์แก่บุคคลทั้งหลายที่จะได้รับรู้หรือรับฟัง ซึ่งเป็นหลักการเดียวกันกับคดีทางแพ่ง จึงทำให้ผู้เสียหายต้องการให้ผู้กระทำความผิดชดใช้ความเสียหายเป็นค่าสินไหมทดแทนทางแพ่งมากกว่าได้รับโทษทางอาญา พร้อมทั้งในประเทศสหรัฐอเมริกามีระบบให้ศาลคิดค่าเสียหายในเชิงลงโทษ (Punitive Damage) ได้ ซึ่งทำให้จำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ผู้หมิ่นประมาทต้องจ่ายนั้นมีจำนวนมาก จึงทำให้ผู้เสียหายสมัครใจเลือกใช้การฟ้องร้องทางแพ่งมากกว่าทางอาญา จนเป็นเหตุทำให้ 33 มลรัฐยกเลิกการกำหนดความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา แต่อย่างไรก็ตาม ในมลรัฐที่ยังคงบัญญัติให้ความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณานั้นเป็นความรับผิดทางอาญายู่ ผู้เสียหายก็ยังสามารถฟ้องดำเนินคดีทางแพ่งเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนกับผู้กระทำความผิดได้ ในทางปฏิบัติในมลรัฐเหล่านี้ ผู้เสียหายก็นิยมฟ้องเป็นคดีแพ่งมากกว่าคดีอาญา

ในประเทศอังกฤษจะเน้นว่ากฎหมายให้เสรีภาพแก่สื่อมวลชนโดยสื่อมวลชนสามารถที่จะเสนอข่าวบุคคลใดก็ได้ เนื้อข่าวมีลักษณะอย่างไรก็ได้ ไม่มีกฎหมายห้าม แต่สื่อมวลชนจะต้องรับผิดชอบหากข้อความนั้นเป็นข้อความที่หมิ่นประมาท ซึ่งเป็นการให้ความสำคัญถึงความเสียหายของผู้ที่ถูกกล่าวถึง หากผู้ที่ถูกกล่าวได้รับความเสียหายย่อมเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทได้ โดยนำเหตุของความจริงที่เป็นประโยชน์แก่สาธารณะเป็นข้อต่อสู้ที่สื่อมวลชนต้องยกขึ้นมาสู้คดีเอง

ในประเทศเยอรมันมีหลักกฎหมายในความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาไปในแนวทางเดียวกันกับของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเน้นถึงการเผยแพร่ข้อความที่เป็นเท็จที่เป็นเหตุให้ผู้อื่นต้องเสียหาย จึงถือเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา และได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 187

ในประเทศญี่ปุ่นมีการบัญญัติกฎหมายในเรื่องความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาเช่นกัน โดยได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 230 ซึ่งเน้นว่าการกล่าวหาด้วย

ข้อเท็จจริงใดที่ทำให้ผู้อื่นเสียชื่อเสียง โดยไม่ต้องคำนึงว่าข้อเท็จจริงนั้นเป็นข้อความจริงหรือเป็นข้อความเท็จ ถือเป็นความผิด ซึ่งหลักกฎหมายดังกล่าวนั้นอาจทำให้มีผู้เสียหายฟ้องร้องความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาแก่สื่อมวลชนเป็นอันมาก และสื่อมวลชนต้องเสียเวลาในการพิสูจน์ความจริงที่เป็นประโยชน์แก่สาธารณะ เพื่อเป็นการฟื้นผิด

ดังนั้นจากการศึกษาถึงความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาในต่างประเทศ ทำให้ประเทศไทยสามารถนำข้อดีของแต่ละประเทศมาปรับใช้ตามความเหมาะสมได้

ส่วนในเรื่องของอัตราโทษในความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาของแต่ละประเทศ ก็มีความแตกต่างกันโดยประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ เป็นประเทศที่ใช้ระบบใช้ระบบกฎหมายแบบ Common Law ฉะนั้นเมื่อศาลพิพากษาให้มีความผิดก็จะได้รับโทษตามดุลยพินิจของศาลในแต่ละคดีภายใต้อัตราโทษในกฎหมายที่กำหนดหลักเกณฑ์การลงโทษของศาล ซึ่งต่างจากประเทศเยอรมัน และประเทศญี่ปุ่นที่ใช้ระบบกฎหมายแบบ Civil Law นั้น ได้มีการบัญญัติอัตราโทษไว้ในประมวลกฎหมายแล้ว โดยประเทศเยอรมันในการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาจากการกระทำของสื่อมวลชน มิได้มีการบัญญัติแยกให้แตกต่างจากผู้กระทำความผิดที่เป็นบุคคลธรรมดาโดยใช้อัตราโทษเดียวกัน แต่ถ้ากระทำการหมิ่นประมาทบุคคลทางการเมือง ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษที่สูงขึ้น เปรียบเหมือนเป็นการคุ้มครองบุคคลทางการเมือง เนื่องจากบุคคลทางการเมืองเป็นบุคคลที่เป็นที่รู้จักของประชาชนในสังคม ฉะนั้นหากมีการทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงบุคคลทางการเมืองย่อมมีความเสียหายมากกว่าบุคคลธรรมดา ส่วนในประเทศญี่ปุ่นความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาของประเทศญี่ปุ่นนั้นมิได้มีการบัญญัติแยกออกจากความผิดฐานหมิ่นประมาทธรรมดา จึงใช้อัตราโทษเดียวกัน ดังนั้นในการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาจากการกระทำของสื่อมวลชน ย่อมใช้อัตราโทษเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในความผิดฐานหมิ่นประมาท แต่ในประเทศญี่ปุ่นได้มีการกำหนดโทษจำคุกโดยให้ใช้แรงงาน (Penal servitude) ไว้ในความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาด้วย ซึ่งถือว่าเป็นการลงโทษที่หนักเพราะเป็นการจำคุกพร้อมกับการถูกใช้แรงงาน โดยนักโทษจะไม่มีสิทธิได้รับค่าแรงแต่อย่างใด ซึ่งแตกต่างจากการลงโทษของประเทศไทย ในประเทศไทยไม่มีการกำหนดโทษประเภทนี้ไว้ในบทบัญญัติ เพราะนักโทษที่ถูกใช้แรงงานก็จะได้รับค่าตอบแทน อีกทั้งยังถือเป็นเหตุบรรเทาโทษทำให้ได้รับการพิจารณาให้ถูกปล่อยตัวได้เร็วขึ้น ในการนี้จึงถือได้ว่าประเทศญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับเรื่องชื่อเสียงเกียรติยศของประชาชนเป็นสิ่งสำคัญ

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาวิเคราะห์ในความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาในประเทศไทย พบว่า

ประการที่หนึ่ง ประเด็นการเสนอให้มีการยกเลิกความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาของสื่อมวลชนในประเทศไทย

ประเด็นนี้ จากการศึกษาพบว่า ยังไม่ควรยกเลิก เพราะการหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาของสื่อมวลชนมีลักษณะเป็นการกระทำที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประเทศ หากมีการยกเลิกความผิดฐานนี้ จะทำให้สื่อมวลชนสามารถเสนอข่าวได้อย่างอำเภอใจจนอาจทำให้การเสนอข่าวนั้น ๆ กระทบต่อผู้อื่นได้อย่างไม่เป็นธรรม และประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายใดมาลดการกระทำผิดในลักษณะนี้ได้ การที่กฎหมายต่างประเทศบางประเทศมีการยกเลิกความผิดฐานหมิ่นประมาทนั้น ก็เพราะมีมาตรฐานทางแพ่งที่ศาลสามารถกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษได้ อีกทั้งประเทศดังกล่าวก็ยังมีองค์กรวิชาชีพสื่อมวลชนที่มีประสิทธิภาพในการควบคุมตนเอง ซึ่งบริบทแวดล้อมดังกล่าวไม่มีอยู่ในประเทศไทย

ประการที่สอง การกำหนดองค์ประกอบความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาของสื่อมวลชนในประเทศไทยมีความเหมาะสมหรือไม่

ประเด็นนี้ จากการศึกษาพบว่า การที่ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 328 กำหนดความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาไว้โดยอิงองค์ประกอบความผิดฐานหมิ่นประมาทธรรมดา ทำให้การใส่ความบุคคลอื่นต่อบุคคลที่สามนั้น การใส่ความนั้นจะเป็นความจริงหรือความเท็จ ต่างก็เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาทั้งสิ้น ซึ่งทำให้สื่อมวลชนที่ทำหน้าที่และบทบาทของสื่อโดยสุจริตถูกดำเนินคดีอาญารฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาได้ อีกทั้งยังเป็นช่องทางให้บุคคลที่ไม่สุจริตใช้ความผิดอาญารฐานนี้กลั่นแกล้งสื่อมวลชนได้ ซึ่งต่างจากกฎหมายต่างประเทศ (สหรัฐอเมริกา เยอรมัน) ที่การกระทำจะเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาต่อเมื่อเป็นความเท็จเท่านั้น

ประการที่สาม สภาพบังคับในกรณีที่มีการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาของสื่อมวลชนมีความเหมาะสมหรือไม่

ประเด็นนี้ จากการศึกษาพบว่า อัตราโทษของความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาของประเทศไทยกำหนดไว้สูงกว่าความผิดฐานหมิ่นประมาทธรรมดา เพราะเป็นความผิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลเป็นวงกว้าง อีกทั้งได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงอัตราโทษในลักษณะที่เพิ่มโทษให้สูงขึ้น การแก้ไขล่าสุดได้กระทำใน พ.ศ.2535 ในต่างประเทศนั้น ส่วนใหญ่ต่างก็มีการกำหนดอัตราโทษความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาที่สูงกว่าความผิดฐานหมิ่นประมาทธรรมดา ปัจจุบันสื่อที่สื่อมวลชนใช้ในการส่งสารนั้นมีความก้าวหน้าอย่างมาก จึงทำให้ข่าวสารที่ส่งโดยสื่อแพร่ออกสู่วงกว้างมากกว่าในอดีต อันย่อมส่งผลให้ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาของสื่อมวลชนนั้นมีความเสียหายมากขึ้นตามสัดส่วนไปด้วย

ดังนั้น อัตราโทษที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328 จึงมีความไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน

5.2. ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาอย่างมีความสำคัญเป็นอันมาก ไม่สามารถยกเลิกได้ เพราะในขณะนี้ยังไม่มีกฎหมายใดที่จะมาลดการกระทำความผิดในลักษณะเช่นนี้ได้ แต่ถ้าหากสื่อมวลชนยังคงต้องการมีการยกเลิกความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาของสื่อมวลชนออกไป สื่อมวลชนจะต้องมีการกำหนดหลักเกณฑ์อื่นขึ้นมาเพื่อเป็นหลักประกันให้แก่ประชาชนว่าสื่อมวลชนจะทำงานตามบทบาทและหน้าที่ของสื่อมวลชน โดยในการเสนอข่าวสารนั้นจะไม่ไปรุกรานในสิทธิและเสรีภาพของผู้อื่น โดยหลักเกณฑ์ดังกล่าวนั้นอาจเป็นหลักเกณฑ์ในการควบคุมกันเองของสื่อมวลชน ซึ่งในปัจจุบันนี้สื่อมวลชนในด้านของหนังสือพิมพ์ได้จัดตั้งให้มีองค์กรวิชาชีพเพื่อไว้ควบคุมจริยธรรมของผู้ประกอบวิชาชีพ แต่ก็ไม่ครอบคลุมสื่อทุกประเภท และจริยธรรมดังกล่าวก็ไม่มีสภาพบังคับที่เป็นรูปธรรม ดังนั้น หากจะมีการจัดตั้งองค์กรวิชาชีพสื่อสารมวลชน ควรต้องเป็นองค์กรที่ครอบคลุมวิชาชีพสื่อสารมวลชนทุกด้าน และองค์กรนี้ต้องไม่ใช่องค์กรของรัฐ เพื่อให้เป็นองค์กรที่วางบรรทัดฐานทางจริยธรรมแห่งวิชาชีพให้ผู้อยู่ในวงการสื่อสารมวลชนต้องเคารพปฏิบัติว่าข่าวที่น่าออกเผยแพร่สมควรมีลักษณะเช่นไร นอกจากนี้ในการควบคุมกันเองของสื่อมวลชนควรมีการกำหนดข้อบังคับให้มีการลงโทษสำหรับผู้ที่กระทำการฝ่าฝืนจริยธรรมด้วย เพื่อให้ข้อบังคับมีประสิทธิภาพในการควบคุม เช่น การห้ามทำการประกอบวิชาชีพทางสื่อมวลชน ตามเวลาที่สมควร หรือการลบชื่อออกจากทะเบียนผู้ประกอบวิชาชีพสื่อมวลชน เป็นต้น

นอกจากนั้น หากจะมีการยกเลิกความผิดอาญาฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา จะต้องสร้างระบบการคิดค่าสินไหมทดแทนในทางแพ่งในเชิงลงโทษให้เกิดขึ้นในระบบคดีแพ่งของประเทศไทย

2. เพื่อเป็นการคุ้มครองสื่อมวลชนที่ปฏิบัติตามบทบาทและหน้าที่อย่างสุจริตไม่ให้ถูกกลั่นแกล้งโดยการใช้อำนาจในอำนาจความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาข่มขู่ไม่ให้มีการเสนอข่าว จึงควรปรับแก้ไของค์ประกอบความผิดให้แคบลง ดังนี้

(1) **ใส่ความ** หมายถึง การแสดงข้อความอันเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นแล้วหรือกำลังเกิดขึ้นอยู่ โดยแยกออกเป็น 2 กรณี คือ

1) ข้อความที่เป็นข้อเท็จจริงนั้นต้องเป็นความจริง ซึ่งข้อเท็จจริงดังกล่าวต้องเป็นข้อเท็จจริงที่ทำให้ผู้อื่นเชื่อได้ว่าเป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้จริง เช่น การกล่าวถึงความประพฤติชั่วหรือการทุจริต ความประพฤติที่เสื่อมเสียทางประเวณี ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับหน้าที่การงานหรือความเป็นอยู่ในครอบครัว และข้อเท็จจริงเกี่ยวกับฐานะทางการเงินที่ไม่น่าเชื่อถือ

2) ข้อความที่เป็นการแสดงความคิดเห็นต้องเป็นการกระทำโดยเจตนาร้าย ต้องการให้ผู้ที่ถูกกล่าวถึงได้รับความเสียหาย

โดยในองค์ประกอบความผิดนี้ใจทักจะต้องเป็นผู้นำสืบว่าข้อเท็จจริงดังกล่าวนั้นเป็นความจริง หรือเป็นข้อความที่ถูกเผยแพร่โดยมีเจตนาต้องการให้ตนเสียหายอย่างไร

(2) ผู้อื่น หมายถึง ผู้ที่ถูกใส่ความ นั่นก็คือผู้เสียหายนั่นเอง ซึ่งอาจเป็นบุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคลก็ได้ โดยต้องเป็นบุคคลที่สื่อมวลชนได้รับการรับรองแล้วว่าสามารถเสนอข่าวสาร และเรื่องราวของบุคคลประเภทนี้ได้

(3) ต่อสาธารณชน หมายถึง การเผยแพร่ข้อความที่เป็นการหมิ่นประมาทออกสู่สาธารณะ

(4) โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้ที่ถูกใส่ความเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง หมายถึง การใส่ความที่คำกล่าวนั้นน่าจะทำให้เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชังก็ถือว่าเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทแล้ว โดยต้องพิจารณาจากการรับรู้ถึงอารมณ์ ความรู้สึก และความเข้าใจในถ้อยคำหรือข้อความนั้นของวิญญูชน

(5) โดยการโฆษณา หมายถึง การใช้เอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏไม่ว่าด้วยวิธีใด แผ่นเสียง หรือสิ่งบันทึกเสียงอย่างอื่น หรือกระทำการโดยการกระจายเสียง หรือการกระจายภาพ หรือโดยการปาฐะประกาศด้วยวิธีอื่นใด

(6) โดยเจตนา หมายถึง มีเจตนาใส่ความ คือ มีเจตนายืนยันข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบุคคลอื่นต่อสาธารณชน โดยทราบว่าจะต้องมีบุคคลที่ทราบข้อความนั้นอยู่แน่นอน

3. ส่วนอัตราโทษในความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาควรกำหนดให้สูงขึ้น เพราะสภาพการณ์ในปัจจุบันนี้ด้วยอัตราโทษเดิมในความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาถูกใช้มาเป็นเวลากว่า 15 ปี โดยเมื่อพิจารณาจากบริบททางความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีทางการสื่อสารที่มีความพัฒนาขึ้นเป็นอันมากจึงทำให้เกิดความเสียหายมากขึ้น พร้อมทั้งสื่อมวลชนก็เป็นสถาบันที่มีอิทธิพลและมีความสำคัญต่อสังคมเป็นอย่างมาก ฉะนั้นหากสื่อมวลชนเผยแพร่ข้อความใดออกไปย่อมได้รับความเชื่อถือจากสังคม และถ้าข้อความนั้น ๆ เป็นข้อความที่ทำให้บุคคลอื่นเสียชื่อเสียง ผู้เสียหายย่อมได้รับความเสียหายมากกว่าที่บุคคลธรรมดาเป็นผู้กระทำอย่างแน่นอน และหากได้มีการแก้ไของค์ประกอบความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการ

โฆษณาดังเช่นข้อเสนอแนะที่สองแล้ว จะทำให้สื่อมวลชนได้รับความคุ้มครองในการเสนอข่าวสารมากขึ้น เพราะผู้ที่ฟ้องคดีความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาได้ต้องเป็นผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการเสนอข่าวอย่างไม่เป็นธรรมของสื่อมวลชนเท่านั้น ดังนั้นหากสื่อมวลชนยังคงกระทำความผิด สื่อมวลชนสมควรได้รับโทษทางอาญาเช่นกัน